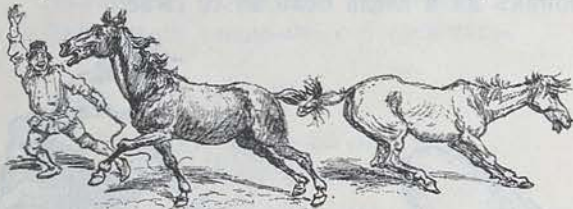


кобилчето го завлече въ обора, вие ще го изгубите.“ Свързаха яко опашките заедно. Слѣдъ туй и двамата двамбази грабнаха по една пръчка и всѣки задърпа своя дръгливъ конь за юлара.

Понеже и двата коня бѣха една стока, всичките имъ усилия спомогнаха само да стегнатъ възлитѣ още по-яко, безъ да се мръднатъ една крачка отъ мѣстото. Калугерътъ блѣскаше и дръпаше тъй силно своята кобилка, че потъ



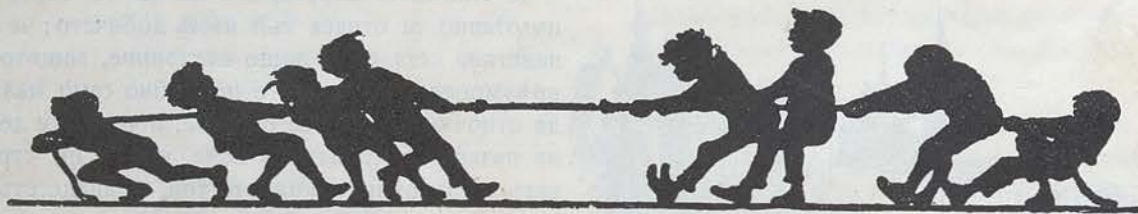
го облѣ. Но селякътъ, по хитъръ отъ него, като видѣ, че неговия дръглю не се показва по-силенъ, измисли една хитростъ, чрѣзъ която сполучи. Той намисли да остави кончето да поотстѣпи малко, за да изчерпе силата на кобилката.

И наистина, едва бѣ успѣла клетата кобилка да отвлѣче кончето десетина крачки, тя

се спрѣ внезапно, запѣхтяна, едва дишаша. Селякътъ тогава съживи съ слова своето конче: „Хайде, мой сивчо, сърдчице, царче мое, дуу! хуу! дуу!“ Дръгливчето изведнѣжъ събира малкото си сили, счепква се съ копитата си за калдърѣма, и още съ първия напѣнъ на кръста отвлѣча кобилката, която, въпрѣки всичките удари на калугера, се повлѣче безъ съпротивление, като каручка теглена къмъ буншето.

Дръгливчето вече показваше главата си вѣнъ отъ портитѣ на мѣнастиря, когато калугерътъ, като видѣ че ще изгуби облога, извади веднага своя ножъ и отрѣза опашката на кончето. Щомъ двата коня, освободени по тоя начинъ, припнаха всѣки по своята посока, той затвори портитѣ. Напразно селякътъ го викаше и тропаше по портитѣ тъй силно, че бѣше опасно дори да ги не издѣни — никой не му отговори! Въ своя гнѣвъ отиде при владиката, да му се оплаче и поиска правосъдие, но тжжбата я разточиха на дълго и нищо не стана. Па и кого можеха да отсѣдятъ — рѣшете сами.

Отъ френски прѣведе: Г. П.



МАРИЯ-АНТОАНЕТА ВЪ ВЕРСАЙЛЪ.

(Спомени изъ дѣтството ми — за юноши. Отъ Андрей Протичъ).

Единъ лѣтень день, току-що излѣзохме отъ послѣдния подирѣ-обѣденъ часъ и се гласехме какво да правимъ, другарьтъ ни Ангелчо каза:

„Днесъ нѣма да играеме на роби, нѣма кжпане, нѣма бубулечки, гущери, растения! Елате съ мене: не знамъ кой пристигна въ голѣмата кжща до насъ, но на обѣдъ, тъкмо трѣгвахъ къмъ училището, спрѣха се тамъ два голѣми вагона, карани отъ нѣколко чифта биволи. Вагонитѣ сж страшно голѣми. Елате да видиме, що има у тѣхъ и кой е дошелъ, не само отъ

чужбина, но и отъ гарата до кжщата си съ тѣхъ“.

Отидохме. Вагонитѣ бѣха още тамъ. Разгледахме ги отъ всички страни, сричахме голѣмия бѣлъ надписъ „Möbeltransport,“ и научихме, че съ такива вагони се прѣнасяли мебели и покжщнина отъ Виена направо за София.

Чиѣ бѣха тия мебели и покжщнини? Узнахме, че сж били на българския дипломатическия агентъ въ Виена, когото мѣстатъ въ София, на друга служба, та той съ фамилията си и всичко свое се прѣселваше тука.